

ze vrij spel hadden op de schutting en in den tuin. Ze verwonderden zich wel, waarom ze niet meer verjaagd werden; maar — „alles is veranderlijk,” dachten ze dan, „dus ook de haat van Spits tegen ons.”

En de egel uit den kelder leefde verder zeer vergenoegd in den tuin, waar het een groot gat in den grond gegraven had. Hij was uit den kelder verjaagd door Truitje, en toen had hij zijn hol weer opgezocht.

Als dan des avonds de maan helder scheen en de katten op de schutting zaten, kroop ons egeltje uit den grond vandaan

en kwam ook deel van het gezelschap uitmaken; dan hielden al de dieren met elkaar besprekingen en zoo heeft dan de egel aan de katten het avontuur van Spits verteld. Wat is er toen gelachea! Verbazend! En zoo zijn dan de poesen toch te weten gekomen, waaraan ze hun beter leven te danken hadden en ze bleven zich verder steeds verheugen over den goeie, zachten Spits, die hen eerst haatte, maar later nog een van hun beste vrienden werd.

Zóó is de geschiedenis van onzen Spits.

ZEEMANSVERTELLINGEN.

DOOR W. METS Tz.

Kort nadat hij ons weer een grappige vertelling had gedaan, troffen wij op een mooi avond den gewezen bootzman Overslag aap, dapper zijn pijp rookende, nabij de werfpoort neergezeten. „Je rookt puike tabak, bootzman,” zei een onzer.

„Ja, dat is mij wel eens anders gebeurd,” was het antwoord, en ons doel was bereikt om den bootzman weer eens aan het vertellen te krijgen.

Wij behoefden niet lang te wachten, want hij begon: „Eens aan boord van de „Dorothea” heb ik de ergste ontbering geleden, die voor een zeeman maar denkbaar is. Wij hadden geen van allen meer een draadje of spiertje tabak aan boord.

Nu, als je dat gebeurt, ben je zoo plezierig gestemd als een dolfin, die een harpoen tusschen zijn ribben krijgt. De een mopperde al meer dan de andere, zoodat het haast een wedstrijd in het mopperen geelk. Als wij zonder eten aan boord waren geweest, had er niet sterker gemord kunnen worden.

De zeilmaker zei tegen mij: „Hadden wij maar wat apenhaar, bootzman, dan konden wij tenminste weer eens rooken!”

„Ja,” zeg ik, „hadden we, maar wij hebben niets anders dan het land als een stier.”

Kees Snik, onze scheepsjongen, een snug-

ger broekje, had dit gehoord, en de knaap, niet wetende dat met „apenhaar” een zeker soort van fijne tabak werd bedoeld, wist de aap vaa den kok te bemachtigen en knipte dat stomme dier al het haar van zijn lijf.

Dat haar stopte de jongen toen in een shagpijpe en kwam dampende in het volkslogies. Toen hij eventjes aan den gang was, geraakten er twee matrozen van hun stokkie.

De lucht in het geheele logies was in een ommezientje zoo geweldig door dien duizendbloemengleur bedorven, dat het later met formaline moest ontsmet worden. De jongen kreeg een uitbrander van haas-lik-medenpoot, en het mooiste was nog de wraakneming van den asp.

Toen Kees Snik 's nachts in zijn kooi op zijn welterusten lag, hoorden wij eensklaps een vervaarlijk geschreeuw. Wij stoven er heen en zagen, bij het flauwe licht van een walmende lamp, hoe de aap bezig was met een schaar al het haar van den jongen zijn hoofd af te knippen.

Dit ging net zoolang goed, totdat hij een hoekje van Kees oor doorknipte. Toen was het een gejammer en een spektakelmakerij, waar je van omviel. De aap had een schaar weten te bemachtigen uit den kreuuzak van den zeilmaker. Zie je, ieder zeeman heeft zoo een kreuuzak of kreuuzdoos bij

zijn pluimje, waar hij zijn naai- en breigeedschap in bewaart.

Een matroos smet met een laars naar den aap en raakte een kameraad, die aan den anderen kant sliep, tegen zijn neus.

Dat gaf een heel standje en dreigde op een vechtpartij uit te loopen.

De aap er van door zoo snel hij kon en sprong het want in. In een ommezieintje zat hij op de bovenbramzaling.

Nu, zit in den donker maar een aap in het tuig na. Dat is heelemaal niets, niemendal gedaan.

De bootsman klopte de asch uit zijn pijpje en vervolgde toen: „Met die „Dorothea” hebben wij nog eens een avontuur gehad, dat ik nooit vergeet. Wij drevan met windstijle in de Torresstraat. Er ging veel stroom en aan alle kanten zagen wij koraalreven, waarop een soort van rafeling ontstond, door het overvallen van den stroom.

De „Dorothea” dreef dwars naar zoo'n koraalrif toe.

„Dat gaat zoo niet goed, jongens,” zei de kapitein; „wij houden dat niet klaar, en als de „Dorothea” tegen zoo'n koraalrif opkiepert, denkt dan maar niet dat je voor je plezier uit bent.”

„Kunnen wij niet ankeren, kapitein?” vroeg een der stuurlieden.

„Dat gaat ook niet,” was het antwoord; „het is hier veel te diep, en vóór het anker pakt, zitten wij op het rif. Er moet dadelijk een boot buiten boord gezet worden en dan een man of zes op de riemen, om te boegseeren.”

Goed, dat zaakje was vlug beredderd; maar om met zoo'n sloepje een groot schip te boegseeren, dat is zooveel als voor sloepboot te spelen, dat geeft al net zooveel als dat je alle dagen een kruiwagenje vol grond aanbrengt, als je de Zuiderzee wilt afdammen.

Als de kapitein echter kommandeert „boegseeren”, doe dan maar net of er niets anders gekommandeerd is.

Een lijn werd vastgezet op den kluiverboom, dat is de minuutwijzer, zooals wij wel eens zeggen tegen het stuk hout, dat buiten op den boegspriet vastzit.

Wij roeiden uit alle macht.

Eensklaps zoep de kok uit: „Sapperloot,

jongens, wat een troep haaien! Er zijn er zeker wel twintig bij mekaar.”

„Probeer of je ze een strik om der lichaam kunt gooien, Jan,” riep ik tot den kok.

Hij begreep mijn bedoeling.

Er lag een tros staaldraad.

Met vergunning van den oppersturman, kapte de kok er acht einden af, ieder van een vaam of tien lang, en maakte een lus op het eind.

Het water was daar zoo helder als kristal, zoodat je de minste beweging der haaien kon waarnemen.

De kok, die ook een baas was in het harpoeneeren van doifijnen, smet een lus buiten boord en toen een haai door het oog wou schieten, stroopte de lus om zijn staart vast.

Zoo snapte de kok er zeven, en zette het eind van al die staaldraden voor op den boeg vast.

Toeu de haaien merkten, dat zij gevangen waren, begonnen de stomme dieren van koers te veranderen en trokken de „Dorothea” apatrecht naar het koraalrif.

„Die bom springt verkeerd,” dacht ik, maar een, twee, drie, viel mij een reddend middel in.

„Jan,” riep ik tegen den kok, „gooi gauw een pond of wat spek in de sloep!”

De kok haalde dadelijk uit de ververschingskuip, die op het achterschip stond, een stuk of wat ferme binten apek en slingerde deze, van het eindje van den buitenkluiverboom handig in de sloep.

Ik sneed er flinke tampen af en bond deze aan lijntjes, die ik vervolgens achter onze roeiboort liet slepen.

Zoodra de vraatzuchtige haaien de lekkere heetjes in het oog kregen, schoten zij er op toe.

Wij waren intusschen met de boot gezwenkt en roeiden uit alle macht, om vrij te blijven van de koraalreven.

De kapitein begreep mijn bedoeling en riep: „Goed zoo, goed zoo! Een halve maand gage extra als jehui 'them lapt om de „Dorothea” te redden!”

Het was bepaald om te lachen, bij het zien hoe gulzig de haaien op het spek toeschoten, dat daar aan lijntjes achter de sloep bengelde, maar even onder water.

Wij moesten roeien dat wij kikkhaladen om vóór te blijven. De beesten trokken, tegen wil en dank, als razend aan de „Dorothea”.

Al spoedig begon het schip een gangetje te loopen en na een minuut of wat maakte de „Dorothea” drie mijl vaart. Vier uren hebben wij zoo geroeid en waren toen eerst buiten gevaar.

De zeven haaien heschen wij één voor één, met een vierlooper die wij op den nok van de groote ra hadden opgebracht, aan dek.

Ze leefden nog toen wij in Australië aankwamen en daar verkochten wij de heesten aan een spelbaas, die ze in een tent liet kijken tegen een shilling per persoon.

Toen de beesten dood waren en er een luchtje aan kwam, heeft de spelbaas de geraamten verkocht aan een museum.”

De bootman had opnieuw zijn pijp gestopt en vervolgde toen: „Ja, jongens, op zee beleeft je al vreemde avonturen. Mijn vader, die ook meer dan veertig jaren zeeman was, is het eens overkomen, dat hij, aan boord van de „Jupiter”, ergens nabij de Afrikaansche kust geankerd was, ter plaatse waar ongeveer de evennachtslijn moet loopen.

Bij het ophleuwen van het anker, konden zij ten lange leste geen pal meer winnen. Toen werd er takel op takel gezet, met den loopenden post om het gangspil.

Eindelijk kwam een klauw van het anker aan den waterspiegel en zat juist geklemd onder een dikke lijn. Dat was de evennachtslijn. Maar pas waren de matrozen bezig, om met een kabel die lijn op te vangen en vast te zetten, met het doel dan weer het anker wat te laten zakken om zoo los te komen, of daar zagen zij allerlei lappen en groote doeken in het water heen en weer zwabberen.

Meteen dook een soort van vischmenschen op, die de zeeuil niet zuinig den mantel begon uit te vegen.

Het bleek de vrouw van Neptunus te zijn, die haar waschgoed op de evennachtslijn had gehangen en wier heele boeltje nu door dat ongelukkige anker in disorde was gebracht. De kapitein wist niets beters te doen dan haar een blik biscuits met een flesch eau-de-cologne te geven, op voorwaarde dat zij van het voorval niets aan

haar man zou zeggen, want de oude zeeman wist maar al te goed, dat als die groote baas begon op te spelen, hij lang niet mak was.

Beleefdheidshalve informeerde de gezagvoerder naar den gezondheidstoestand van vader „Neptunus”.

„Nu,” antwoordde de wederhelft van den zeegod, „het is maar zoo-zoo met den baas.”

„El, ei, is hij ziek?”

„Ja, verbeeld je,” ging de praatlustige juffrouw voort, „een dag of wat geleden vond hij een kist op den zeebodem. Mijn man maakte het ding open en vond er meer dan honderd doosjes in, gevuld met kleine knikkerjes.

Op het étiquet stond te lezen: „Holloway-pillen”. Denkende dat hij iets lekkers gevonden had, begon mijn man er van te proeven, en at er een doosje of drie, vier van op en is nu heelemaal van streek.”

„Wacht maar even,” zei toen de kapitein van de „Jupiter”, „ik zal je wel even een goede medicijn voor je man meegeven.”

Hij ging naar de kajuit en kwam met een half dozijn fleschjes Haarlemmerolie aandragen.

De slimme zeeman dacht zoo: „Als Neptunus ook dit poespasje nog slikt, zijn wij hoog en breed in veilige haven, vóór hij weer bij adem is.”

„Ziezo,” voegde hij de juffrouw toe, „laat uw man nu dit maar innemen en hij zal weldra in den grond genezen zijn.”

Juffrouw Neptunus was over deze attentie van den kapitein zoo in haar nopjes, dat zij een prachtig groen vloerkleedje van de evennachtslijn afrukte en het den kapitein ter hand stelde.

„Neem dit in ruil,” sprak zij. „Dit vloerkleedje heeft mijn jongste dochtertje den afgelopen winter achter de kachel gevluchten van enkel wier, met een franje van cendenkroos.”

„Het is prachtig gedaan, heel prachtig! Dank u wel,” zei de kapitein, het voorwerp aannemende.

„Nog één ding moet ik u er bij zeggen,” verzekerde de spraakzame juffrouw. „Zorg er voor, dat niemand er de voeten op afveegt, die sedert de laatste drie dagen een onwaarheid heeft gesproken, want dan

zou hij vast en stellig de beide beenen breken."

"Geen nood, juffrouw," voegde de kapitein haar lachend toe en reikte het kleedje den scheepsjongen over, met het bevel om het voor de kajuitstrap neer te leggen.

Pas had de kapitein het aan stuurboord aangenomen, of mijn vader greep het mooie kleedje beet en slingerde het aan stuurboord weer te water.

"Kerel," riep de gezagvoerder hem toornig toe. „wat voer jij daar nu uit?"

"Wel, kapitein," antwoordde mijn vader; „ik houd te veel van u en de stuurlui, om iemand van jelui kreupel en gebrekkig te zien worden."

Dus, jongeos, waarheid boven alles! Denkt daaraan, en nu wil ik jelui voor heden groeten."

HOE IK EEN LEVENDEN KERKUIL MET DE HAND PAKTE.

DOOR J. VIJVERBERG.

Het was in October van 1904. We hadden een nieuwe school gekregen en die zou eerstdaags feestelijk ingewijd worden. Onderwijzers en leerlingen hadden nog nooit zoo'n lange zomervacantie gekeed. 29 Augustus was die begonnen en nu was het al October. Wat een prettige tijd was dat. En dan maar aldoor mooi weer. Dat maakte het nog dubbel plezierig. Wat was het nu heerlijk in de houtrijke omstreken van ons dorpje. Wat konden we ons hart ophalen aan heerlijke wandelingen door bosch en veld. Vele kleine handen intusschen bezeugen goede diensten bij den uien- en aard-appelloogst. Ik evenwel was dien leeftijd en dat werkje ontgroeid en vermaakte me met mijn liefhebberijstudie. Ik maakte een druk gebruik van de vergunning, mij verleend, om de bosschen te doorkruisen. Ik hield veel van de vogels en vond gaarne hun nesten, om het verloop der jonge broedsels na te gaan. Op één dier tochtjes had ik een ontmoeting — van zeer nabij — met een kerkuil. Die zou aanleiding geven tot een gewaagde onderneming, die me echter nog hopeloos toescheen ook. Iulster slechts! Het was een prachtige Zaterdagmorgen. De zonnestralen verjoegen de laatste sporen van den lichten herfstnevel en deden de dauwdroppels aan gras en bladeren schitteren. Het loover van esch- en berk en elzea, overgoten door het gouden licht, gaf

een keurige schakeering van die mooie herfsttinten, die door iederen natuurliefhebber zoo gaarne genoten worden. Het liep tegen tien. Ik dwaalde op mijn gemak door het bosch.

Buiten het natuurgenet, dat alleen het oog streelde, was er niet veel meer voor me te vinden. Nu de jonge vogels al volwassen en gedeeltelijk vertrokken waren, was de aardigheid er grootendeels af. Ik zocht daarom maar wat naar ledige nesten, die door bijzondere bouwde de aandacht trokken, en de bewondering wakten voor de kunstvaardigheid van den kleinen, gevleugelden architect. Het ging echter niet naar wensch. Als je naar zulke dingen zoekt, och, dan vind je ze zoo zelden.

Maar goed! Terwijl ik zoo liep te slenteren, zag ik op eenigen afstand in een vlierstruik een vogel zitten, met den kop diep in de veeren gedoken. Ik kon hem tusschen de takken door goed zien. Ik bleef even staan. Wat zou het voor een vogel zijn? Hij zat zoo doodstil. Ik zag gauw, dat het een kerkuil was. Deze moest ik eens zoo dicht mogelijk naderen. Ik had meermalen afbeeldingen er van gezien, doch ik zou het origineel zoo gaarne zelf eens bekijken. Niets wees er op, dat het beest me opgemerkt had. Ik zou hem dan van achteren besluipen. Ik maakte dus een omweg, zorgvuldig vermijdende, dat de takjes onder mijn voeten kraakten en ging zeer behoed-